

забезпечення інноваційної діяльності для досягнення ринкового успіху. Принцип інтегративної конкурентної взаємодії зумовлює зміну форм конкурентної поведінки у світовому господарському просторі, що необхідно враховувати при формуванні конкурентних переваг на практиці та виборі відповідної стратегії розвитку [2].

Таким чином, на практиці при формуванні конкурентних переваг підприємствам доцільно врахувати принципи, які відповідають вимогам трансформації сучасних конкурентних відносин: довгострокового успіху на ринку підприємства досягають на основі формування стійких конкурентних переваг; стійкість конкурентних переваг забезпечується інноваційними чинниками їх формування; при формуванні конкурентних переваг важливо визначити, які можливості підприємству слід розвивати, а які оптимізувати, щоб забезпечити високий рівень конкурентоспроможності на ринку; формування та розвиток конкурентних переваг підприємства передбачає складну взаємодію їх базових елементів та певної комбінації соціально-економічних і правових факторів внутрішнього та зовнішнього середовища; лідери на ринку досягають високого рівня конкурентоспроможності завдяки формуванню набору унікальних конкурентних переваг, постійно вдосконалюючи їх та надаючи їм нових модифікацій.

Література:

1. Диніна К. Стратегія формування конкурентних переваг / К. Диніна // Персонал. — 2013. — № 1. — С. 78-82.
2. Причепя В. І. Інноваційні пріоритети формування стратегічних конкурентних переваг підприємства/ Причепя В. І. //Ефективна економіка. —2014.- №3

Ольга ЧОРНА

слухачка магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту
та публічного управління Микитюк П. П.)

АУДИТ І ОЦІНЮВАННЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ

На сьогоднішній день все більшої актуальності набувають питання, присвячені здійсненню комплексного контролю та оцінки якості управлінської діяльності, механізмів управління, ступеня досягнення

державними органами, установами та організаціями поставленої мети та завдань, визначення реальної ефективності від їхньої діяльності.

Будь-який вид управління неможливий без чітко організованої системи контролю, оскільки не можна ефективно управляти, не перевіряючи виконання поставлених вимог та не виявляючи фактичного стану на управлінських об'єктах. В закордонній практиці такий контроль здійснюється за допомогою аудиту орієнтованого на дослідження управлінської діяльності за критеріями ефективності, економічності та результативності.

Офіційне визнання аудиту в Україні відбулося у зв'язку з прийняттям Закону України «Про аудиторську діяльність», який містить тільки загальні вимоги про діяльність аудиту, тому невіршеним питанням залишається проблема нормативно-правового тлумачення аудиту управлінської діяльності [1, с.8].

Метою аудиту є виявлення недоліків в організації діяльності державного органу, який підлягає контролю, та надання рекомендацій щодо підвищення ефективності процесів його управління, усунення виявлених недоліків, помилок, а також вдосконалення його діяльності в цілому, що сприяє підвищенню результативності прийняття управлінських рішень, досягненню мети діяльності.

Саме аудит дає можливість виявити недоліки організаційного характеру, які негативно впливають на результати діяльності органу державної влади, у тому числі прийняття невірних управлінських рішень тощо.

Неоднозначне тлумачення вченими сутності аудиту управлінської діяльності та оцінювання управлінської діяльності зумовлює необхідність подальшого дослідження сутності та засад аудиту управлінської діяльності.

Передумова виникнення аудиту управлінської діяльності полягає у необхідності застосування практичних інструментів, які можуть бути використані для покращення управлінської діяльності органу державної влади, що сприятиме оптимізації його функціонування.

Управлінський аудит слід визначити як перевірку й удосконалювання організації та управління державного органу, якісних сторін діяльності, оцінку ефективності діяльності.

Управлінський аудит – це вивчення ділових операцій з метою розробки рекомендацій відносно більш економічного і ефективного використання ресурсів, результативності в досягненні цілей діяльності і відповідності політиці організації. Тобто за допомогою управлінського

аудиту керівництво забезпечує контроль виконання рішень, спрямованих на збільшення ефективності і результативності діяльності чи управлінського впливу.

В управлінському аудиті можна виділити організаційний аудит, який передбачає дослідження певної підсистеми або окремих структурних підрозділів державного органу. Основна увага при організаційному аудиті спрямована на виявлення того, наскільки ефективно працює підрозділ, його взаємодія. Тут є важливим план організації і метод координації діяльності.

Об'єктами аудиту управлінської діяльності можуть виступати як окремі елементи, так і система в цілому, в нашому випадку орган державної влади.

Суб'єктами аудиту управлінської діяльності можуть бути:

- кваліфіковані фахівці державного органу (керівництво, уповноважені працівники);
- робоча група з представників вищестоячого органу;
- незалежні аудитори.

Така різноманітність суб'єктів аудиту управлінської діяльності дозволить спостерігати та контролювати як діяльність державного органу, його структурних підрозділів, так і його керівництва.

Наслідком проведення аудиту є оцінювання управлінської діяльності. Саме тому одним з найважливіших аспектів при проведенні аудиту є підготовка програми його проведення, методичних рекомендацій. Програма повинна містити перелік питань, які є найбільш актуальними для конкретного органу державної влади.

У багатьох розвинених демократичних країнах використовуються критерії оцінки результативності діяльності влади та допомагають оцінювати якість й ефективність послуг, що надають органи публічної влади, результативність та ефективність їх діяльності [2, с.75].

Сьогодні аудит управлінської діяльності продемонстрував свої широкі можливості та довів свою необхідність системі управління щодо створення могутнього інструменту підвищення ефективності управлінського процесу.

Практична значущість дослідження полягає в розробленні рекомендацій щодо здійснення аудиту в органі державної влади, розроблення програми його проведення, а також системи оцінювання результатів діяльності. Адже результатом аудиту діяльності є оцінка ефективності та результативності заходів і програм діяльності державного органу, і це дозволить визначити чи працює ця програма і

що можна зробити для покращення діяльності органу державної влади загалом.

Література:

1. Артюх О.В. Концептуальні напрямки аудиту управлінської діяльності /О.В. Артюх// Вісник соціально-економічних досліджень. – 2012. – Вип. 3 (46), ч. 2.– С.7-13.

2. Бабінова О.О. Критерії оцінки ефективності діяльності органів місцевого самоврядування: світовий досвід та Україна / О.О. Бабінова// Стратегічні пріоритети. – 2007. – №2(3) . – С.73-78.

Андрій ЧОРНИЙ

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: д.н. держ. упр., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Толкованов В.В.)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ НАДАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ТА РОБОТИ З ПУБЛІЧНИМИ ЗАПИТАМИ В ОРГАНАХ ВЛАДИ

Прозорість влади є одним з важливих елементів функціонування правової держави, в якій забезпечується участь громадськості у формуванні і здійсненні державної політики, її вплив на всі етапи процесу прийняття державних рішень, а також відкритий доступ громадян до повної інформації, якою володіють органи державної влади (публічної інформації). Від якості інформування громадськості про діяльність органів влади залежить, власне, і її ефективність. Тому, публічна інформація є базовим елементом демократії, а відкритість влади – невід'ємною ознакою належної діяльності публічної влади.

Правове забезпечення права громадян на доступ до публічної інформації є однією з найважливіших гарантій становлення будь-якого демократичного суспільства. Формування громадянського суспільства, зростання ролі інформації, підвищення ефективності діяльності органів влади, а також зменшення ризиків корупції зумовлює необхідність інформування населення щодо механізму надання публічної інформації та роботи з публічними запитами в органі влади.

Право на доступ до публічної інформації відрізняється від права на інформацію, адже його суть полягає не в свободі слова і не в праві зберігати та поширювати інформацію, а в можливості отримати інформацію, яка становить суспільний інтерес.